

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Emil Aarestrups samlede skrifter

Citation: Aarestrup, Emil: "Emil Aarestrups samlede skrifter", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-idm139910449525152/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

BORDSANG VED BISKOP R. MØLLERS
JUBELFEST, DEN 20DE APRIL 1841.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

I Nu griber Glasset, Venner, for at bringe
Vor Jubelolding Festens muntre Skaal!
Han agter Jordens Glæder ikke ringe,
Skjøndt stundende til Himlens fjerne Maal.
Sin høie Lærer troligen han fulgte,
Med Barnets Sind han søgte Edens Kyst,
Og, med vor L u t h e r, aldrig han fordulgte,
At Viin og Sang er en uskyldig Lyst.

II Hvor paa den jyske Bakke Plovens Fure
For Sved og Arbeid yder sparsom Løn,
Der stod hans Vugge inden simple Mure,
Der gik i Vadmel Bondens lille Søn.
Men Drivten drog ham hen til Lærdoms Tempel,
Han leed og stred, og Seier vandt hans Aand —
O, han har lært os ved et skjønt Exempel,
At gode Kræfter bryde stærke Baand.

III Vel randt hans Liv bag Hjemmets grønne
Strande —
Til Romas Port ei kom han med sin Stav,
Og Palæstinas Bjerg og Jordans Vande
For Tankens Blik kun krandsed' Christi Grav.
Men Oldtidssproget i de fjerne Dale
Flød ham saa let som var det fædrelandsk,

Apostlens Ord og Romerheltens Tale
Gjengav hans Pen med Fynd og Kraft paa Dansk.

- IV Nu i hans Oldingsalder sig oplader
Hver herlig Knop og Frugt paa Livets Træ:
En Børneflokk omfavner ham som Fader,
Og Børnebørn sig slutte til hans Knæ.
O gamle Ven! i denne Kreds Du finder
Din svundne Blomstringstid igjen paa Jord;
Og ikke blot Din Ungdoms røde Kinder,
Men Aandens, Hjertets hele Foraarsflor.
- V Dog ei med Blodets Baand alene bindes
Til Dig den store Venneskare her;
Du var en Lærer, vi taknemlig mindes,
En Hyrde god for Mange fjern og nær;
Vi drak Begeistring af Din fromme Læbe,
Vi lytted til Dit rige Trøstensord,
Og i Din Vandels rene Spor at stræbe,
Var os et kjært, et værdigt Maal paa Jord.
- VI Nu vi erkjendtlig Dig vor Hyldest bringe,
Halvhundred' Aar Du røgted' tro Dit Kald;
For Dig vil Festens Jubel gjerne klinge,
Thi Sandhed kun i Tonen lyde skal.
Saavidt Du kaldtes vennehuld at sprede
Den gode Sæd, der giver Livsens Frø,
Vil sig Din velfortjente Roes udbrede,
Og Rasmus Møllers ædle Navn ei døe!

vii Modtag da Jubelskaalen til din Ære,
Du Stiftets Bisp og Kirkens Tjener tro!
Lad denne Sang en Takkehymne være
I Dine stille Dages Aftenro.
Den Gud, hvis Hyrdestav Du trolig fører,
Vor tætte Kreds med Velbehag han seer,
Og han vort Hjertes varme Ønske hører,
At Hædersaar Dig skjænkes fleer og fleer!
